

[Vibeke Grønbæk]

Behøver vi virkelig alle disse gifte? I nogle undersøgelser af pesticider på Cornell Universitetet i USA konkluderede man i 1991, at landmænd, der havde anvendt naturlige alternativer til kemisk bekæmpelse af skadedyr som f.eks. integreret bekæmpelse og vekseldrift, har kunnet undgå mange pesticider og herbicider uden overhovedet at reducere udbyttet, og uden at det medførte nævneværdige stigninger i prisen på fødevarerne. Og ifølge undersøgelsen kunne man i de tilfælde, hvor man endnu ikke havde fundet nogen erstatning for pesticiderne, som regel skære mængden af den gift, man sprøjtede ud over afgrøderne, ned til det halve.

Vores manglende evne til at sørge for en ordentlig beskyttelse af verdens fødevarer system er efter min mening blot et udtryk for den store fejl, der har ført til den verdensomspændende miljøkrise som helhed. Vi har ment og troet på, at vores tilværelse ikke behøver at have nogen virkelig sammenhæng med naturens verden, at vores intellekt ikke er en del af vort legeme, men at vi som i luften frit svævende intellekter kan skalte og valte med naturen, som vi behager.

Netop fordi vi ikke føler nogen forbindelse til den fysiske verden omkring os, bagatelliserer vi følgerne af vore handlinger. Jeg tror, at vi betragter naturen meget abstrakt, og derfor er vi så længe om at forstå, hvad det indebærer at ødelægge de dele af miljøet, der er så afgørende for, at vi kan overleve. Som Al Gore udtrykker sig i sin seneste bog: Vi kører med bulldozere igennem Edens Have.

Med disse betragtninger skal jeg give Det Radikale Venstres støtte til lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål til de to sidste talere, hr. Svend Aage Jensen og fru Vibeke Grønbæk, vedrørende en notifikationsprocedure: Vil det ikke være rimeligt, at en sådan var på plads, inden denne lov træder i kraft? Det er et direkte spørgsmål til de to sidste indlæg.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg skal nok svare på de øvrige indlæg, når det bliver min tur, men jeg synes lige, jeg for god ordens skyld vil svare på de to regerings-

partiordføreres vegne, som bliver stillet over for det spørgsmål, for det er faktisk ikke deres, men mit ansvar, at der ikke er blevet notificeret i forhold til EF. Det er sket efter meget grundige overvejelser om, hvad retsstillingen er.

Vi er underkastet notifikationsproceduren i henhold til informationsdirektivet. Det gælder imidlertid kun, hvis der ikke er vedtaget andre direktiver på området. For plantebeskyttelsesmidler er der vedtaget et direktiv, og derfor er der ikke behov for notifikation i almindelig forstand.

Så kan det være, at hr. Peter Hansen-Nord i sin iver efter at bremse et fremskridt på dette område ønsker, at vi skal spørge EF om alt mellem himmel og jord, også dér hvor vi ikke er forpligtet til det. Papir, papir, papir, papir! Endnu mere papir! Endnu flere forsinkelser! Når vi ser på forløbet i denne sag, så er det det, der har karakteriseret dem, der som hr. Peter Hansen-Nord ikke ønsker, at vi skal slippe af med de overflødige midler. Det er det, hele tiden er gået med. Nye klagemuligheder, nye ankemuligheder, nye vurderinger, nye ekspertudtalelser og nu også at inddrage EF dér, hvor man ikke er tvunget til det efter reglerne.

Min opfattelse er, at vi skal overholde vores internationale forpligtelser, men vi har også et ansvar over for dansk miljø og dansk natur og danske interesser, og vi skal ikke komme rendende i situationer, hvor det ikke er forudset, at vi skal gøre det. Vi skal tage vores egne beslutninger selv, vores egne vurderinger selv, i fuld respekt for internationale forpligtelser på området.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Det var et interessant indlæg fra miljøministeren. Der er altså nogle uoverensstemmelser her omkring informationsdirektivet, proceduren for tekniske standarder m.v., kan jeg forstå. Jeg er faktisk af den opfattelse, at meget af det, vi her foretager os, kan føres tilbage til det ikke at være i overensstemmelse med, hvad vi har været med til tidligere, således at nogle af de ting, vi beslutter nu, kan risikere at blive underkendt senere.

Det ligger der måske også i det her. Bevares, vi kan godt ende i den situation om 6 år, at vi kan pille alle midlerne ud igen, og så må vi acceptere, at man nu er kommet videre med